

[Lone Dybkjær]

til handicapgruppen. For fru Bente Juncker har jo ret i, at til trods for at vi har en meget fin og flot og overordnet vedtagelse om alt det gode, vi skal gøre inden for boligområdet, så sker det jo ikke. Vi får jo ikke lavet de nødvendige ting sådan, at man kan bevæge sig rundt i det danske samfund, hvis man har et fysisk handicap. Det er det faktisk ganske vanskeligt at komme til.

Derfor tror jeg, at det er fuldstændig nødvendigt, at vi nu diskuterer, hvad det er områder, vi specielt og konkret kan satse på. Hvad er den mest hensigtsmæssige måde at støtte de konkrete handicappede på? Er det ved at lave nogle meget overordnede boligindretninger, eller er der andre måder, hvor vi nok så effektivt og måske nok så økonomisk kan lave en fornuftig støtte til handicappede, sådan at handicappede kan deltage på lige fod med ikkehandicappede i samfundet og samfundslivet i det hele taget?

Og jeg tror, at det er noget, vi kommer til at gøre endnu mere i den kommende tid, også når det f.eks. drejer sig om, at handicappede skal ind på arbejdsmarkedet. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at den meget stramme situation, vi har på arbejdsmarkedet i øjeblikket med et gennemsnit af over 300.000 arbejdsløse, sådan at der er over 700.000, der berøres af arbejdsløshed i løbet af et år, specielt går ud over handicappede. Det er meget vanskeligt for ikkehandicappede unge, nyuddannede og i virkeligheden også veluddannede mennesker i dag at få et job. Hvorfor i alverden skulle en arbejdsgiver så tage en handicappet og påtage sig det ekstra besvær? Og derfor er der for mig overhovedet ingen tvivl om, at vi kommer til at operere med en pluslovgivning.

Vi kommer simpelt hen til at lave nogle udvidede støttemuligheder for de handicappede, hvis de f.eks. skal ind på arbejdsmarkedet, i form af, at de bærer med sig nogle tilskudsordninger. Der har været megen diskussion om tilskudsordninger her i de sidste par dage i pressen, og der kan siges meget om, at de eksisterende tilskudsordninger nok også har passeret det rimelige i en lang række sammenhænge. Men der er ingen som helst tvivl om, at skal handicappede eller sygdomsramte personer under en eller anden form ind på arbejdsmarkedet, så er det nødvendigt med nogle tilskudsordninger, f.eks. sådan som vi har det i

forbindelse med kronisk syge, hvor arbejdsgiveren jo kan få sygedagpengene med det samme, hvis han har en kronisk sygdom, der i en periode rammes særligt af sin sygdom, f.eks. sukker-syge eller tilsvarende.

Jeg tror bare ikke, det er nok. Jeg tror, vi kommer til at diskutere udvidede ordninger på det her område, sådan at der er en fordel for arbejdsgiverne og i hvert fald ikke et minus ved at tage handicappede personer. Vi kan lige så godt se i øjnene, at det er det, det handler om.

Og det er her, forslaget er svagt. Det er fint nok, at vi laver en enhed. Men det er karakteristisk, at der ikke står noget som helst om udgifterne ved det her. Selv om det forudses, at der skal afsættes en pulje af satsreguleringerne og sådan noget, så står der faktisk ikke ret meget om, hvad udgifterne egentlig er på det her område. Det synes jeg såmænd godt vi kunne diskutere lidt nærmere. Men det er en meget lille del af det, der foreslås her. Det helt afgørende er, at der skal ofres meget mere af den øvrige del af samfundet, hvis vi skal have handicappede integreret i samfundet, og det mener jeg selvfølgelig må være en overordnet målsætning, men det koster noget af en helt anden størrelsesorden end blot at oprette et viden-center.

Men selvfølgelig tilslutning til det. Det er dog et skridt på vejen. Det er bare ikke nok.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan også tilslutte sig forslaget. Men når man sidder og hører alle indlæggene her, er der jo ikke nogen, der er i tvivl om den meget store velvilje, den meget store interesse, om, at alle er parat til at gøre noget. Men jeg tror, at vi måske i de kommende år kommer til at se på en anden måde på handicappede, fordi der ligesom er en tendens i samfundet til at stræbe efter det fuldkomne, og så bliver mennesker, der ikke er fuldkomne, meget let diskrimineret.

Jeg tror, at vi helt fra børnehaven og skole, alle steder, hvor vi færdes, skal prøve at skabe meget mere forståelse for, hvad det vil sige at være anderledes, og også skabe forståelse for, at ethvert menneske kan blive handicappet, vi selv, vore nærmeste; ingen har garanti for ikke at blive det. Når først vi har fundet ud af dét, kan vi begynde at se på, om de forhold, vi i dag